

ČUK NA PALČI

Izhaja dne 1. in 15. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik France Podbršič.

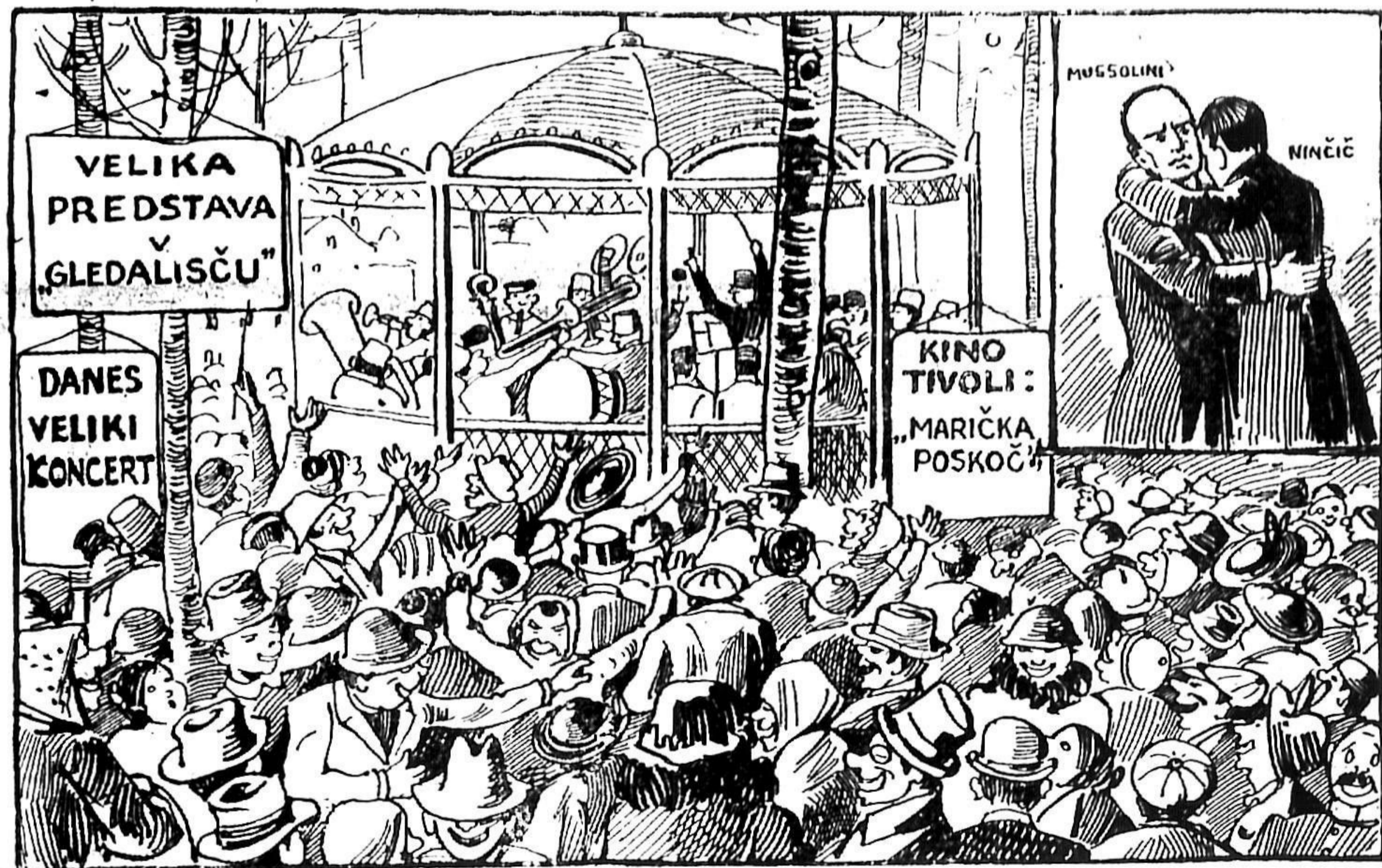
Cena oglasom: 1 millimeter visočine v štirih enega stolpa L. — 80 za trgovske reklame. Bančna obvestila, poslana, o-smrtnice, vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. - Celoletna naročnina 10 L. Za izvezništvo 15 L.

Leto I.

GORICA, dne 15. decembra 1922

Št. 12.

Jubljana praznuje obletnico rapalske pogodbe.

Čuk se mora spominjati vsakega važnega dogodka in vsakega jubileja, ne naroda, ampak radi diplomatov, ki so menoj v tesnih možganskih stikih in v kem krvnem sorodstvu.

Pred nekaj časa je bila obletnica rapalske pogodbe. Eni trdijo, da se ta besedizgovori pravilno: roparska pogodba. sem jezikoslovec in ne vem, kako se to avilno bere, toda učenjaki morejo že i-eti prav.

Da je pa stvar čisto poštena, o tem se-nda ne more biti dvoma, zakaj bila je

sklenjena med čisto poštenimi ljudmi v fraku in cilindru, ne oziraje se na drhal, ki mu pravimo ljudstvo, med katerim so celo posamezniki, ki imajo uši in raztrgano obleko.

Pri sporu za slednji košček zemlje ne gre v prvi vrsti radi ljudi, ki na njej prebivajo, večsi so ti ljudje z ozirom na stare Wilsonove točke celo na poti, ampak gre v prvi vrsti za mejo, za dobro mejo in kvečjemu še za kak gozd ali rudnik. Ljudi pa je Bog ustvaril samo diplomatom v na-dlego in človeški zgodovini v pohujšanje.

Tupatam pride radi meje, gozdov ali rudnikov med ljudmi v fraku in cilindru

do sporov. Tedaj si manejo roke, se smeh-ljajo in pristavljajo neprestano: »Cenjeni tovariš...«, toda za tem »cenjenim tovari-šem« se skriva toliko divizij vojakov, ki ne vedo za prijaznosti gospodov, kolikor je črk.

Končno pa se gospodje morda sprijaz-nijo kot v tem rapalskem primeru. Taka je tajnost diplomacije in za to tajnostjo se zopet skriva vojaška sila tistih sinov, ki so se jedva rodili. Izberejo si lep kraj za pomenek. In pravijo, da je Rapallo raj na zemlji. Pripeljejo si ženske, natočijo si juž-nega vina, da ob tem krasnem podnebjju pozabijo na vse zemske revščine in mi-

slijo, da so v raj. Kako je v takih trenutkih lahko vreči beraču vbogajme par kep sulie zemlje, ki je kapljica v primeri z rajsko lepoto riviere Rapalla.

Tako se je zgodilo. Če je mravljišče sosedovo, naj so tudi mravlje. Zdaj pa je bila obletnica in Čuk je radoveden zletel v Lussano, kjer zopet vzpostavljajo carstvo bolnega moža ob Bosporju. In kaj sem videl. Gospod Jugoslovan Ninčič in gospod Italijan Mussolini sta se objela od same radosti. Bolj ginljivo kot napitnica v Rapallu, bolj hinavsko po tudi!

Zletim v Ljubljano. Mislim si, diplomati se objemljejo, narod pa žaluje. Celotna občinske volitve je pozabil, na Primorcu misli. Ah, vruga, kaj še. Ljubljančan na troje stvari nikoli ne pozablja: na dolenski cviček, posavske klobase in domačo politiko. Kaj pa sem videl. Po ljubljansko: »V šternarjih je špilala muzika od regimenta, u teatru so ana opera gor dajal, kino pa na tak dan tudi ni zad ostou, cajtnge sa prnesle črne puštabe, le študenti sa imel an kraval for, pa ga niso mogli skuz prnest.«

Čuk je ves zadovoljen sedel na okno kavarne »Zvezda«. Saj mislijo Ljubljančani na nas. Kako mislijo, to je pa pač vseeno. Žalost škoduje, veselje pa vsaj enemu koristi.

Za šipo je pa sedel debel gospod z očali, ki je godrnjal pred se: »Vrag jih bo vzeli! Zakaj si ne dele delež? Eden naj ukazuje, drugi naj gara, enemu denar, drugemu lepo besedo. Ah, Goričani, kaj pomagajo ideali brez zlatega vira!...«

In zakimal je narodni voditelj zadovoljno pred se, eden tistih revčkov, ki je moral bežati, da si je ohranil narodno mučenštvo in »narodno« premoženje. O, kako je za mnoge dobro, da so se pojavili fašisti, ki odjemljejo nase poleg svojih pravih tudi lažnjive grehe narodnega ubežništva in figovstva.

Čuk na palci bo tem ljudem še marsiktero v spomin zapel.

NATAKAR JE ZRASTEL.

Neki gospod je naročil v gostilni kosilo, na katero je moral toliko časa čakati, da je skoro umrl gladu. Končno je vendar došel natakarkar z naročenim. In gospod ga je vprašal:

»Kaj ste Vi tisti, kateremu sem dal naročilo?«

»Da, gospod.«

»Sveta pomagavka, koliko ste zrastle od takrat!«

KDAJ SE PIJE.

Pijančevanje je grda navada in dostojen človek pije opojne pijače samo v dveh slučajih in sicer prvič, kadar ima za kosilo slane ribe, in drugič, kadar jih nima!

Pismo iz Gorice.

Gorica, 15. decembra.

Kaj pa je novega po svetu? »Jadranski almanah« je izšel, njegovi sotrudniki počivajo. Ko ga ljudje še pokupijo, se povrne za nekaj časa popoln mir v deželo.

Pri nas spreminjajo zadnje čase listi svoja imena kot ženska krilo prav po učinku, ki naj ga naredi na okoličico. To je za politike, ki imajo značaj kameleonov najnovejše in na vsak način tudi zelo uspešno sredstvo. Posebnost v časnikarstvu. Človek dobi v roke en list in misli, da ga bo vsaj s prihodnjo številko do dna spoznal. Ej, vruga, pa imaš prihodnjič popolnoma drug obraz pred očmi. Zdaj pa znova gledaj in ugibaj, da te tretja številka znova ne iznenadi. Iz te časnikarske skrivalnice se pač zlepa ne izmuzneš, tako je narejena.

V Laussani se vrši konferenca, ki se po vsem popolnoma nič ne loči od ostalih konferenc, kar se ji je vršilo pod božjim solncem zadnja leta. Volk sit pa koza cela? Kako hočejo Turčiji dati vse, kar zahteva, sami pa obdržati tisto, kar »rabi-jo«? Pred nas si tiščijo palmo miru, za hrbt jim pa bliskajo meči.

V Bolgariji ni miru, vendar že dolgo zaman naznanjajo revolucijo. Tudi ta revolucija, ki so jo naredili »makedonstvojusi«, se ni posrečila. Vlada še vedno sedi na svojem mestu.

V Ljubljani so pa bile občinske volitve. Te so zanimive zato, ker že dve leti ne govore nič drugega kot samo o tem. Strank je bilo toliko, da so se morale zvezati med seboj v nove enote, da so sploh prišle po številu v poštev. Vse stranke so

bile za nič, to je ugotovil Čuk na palci, ko je bral ljubljanske liste; ugotovil pa je zopet, da so vse stranke edno dobre in prave. Čuk na palci bi volil sebe, če bi imel v Ljubljani volilno pravico. Pa še nekaj; po zmagi so bili eni veseli, drugi poparjeni. Ničče pa ni hotel biti neuspeha sam kriv, ampak nekdo drugi in to tisti, ki je ravno isto trdil o njem. Res, čudna dežela to! To pravi

Čuk na palci.

Štandreški ptiči.

Bil je dan Sv. Jelerja — dan sejma — kupčije s ptiči. Solnce je že merilo opoldansko pot — lakota me je grabila, plačal sem v kavarni Adriatico svoj »kofe« in šel proti domu. Ko dospem u pravo v sredini korza, po cesti ki pelje proti postaji, stopi k meni človek — bil je lepo oblečen — a hlače so se mu spre-daj in zadaj svetile — sódil sem »a za u-radnika. Hudo je zamahnil z roko in skor-ro da na moč zakričal:

»Vi ste iz Štandreža doma?!«

»Da« — sem odgovoril.

»Vi ste danes prodajali ptiče na trgu!«

»Človek, ali se Vam blede?!«

»Če se Vam blede, meni se ne! Vi ste danes prodal moji ženi ptiča, ki je imel pobarvano glavo. Vi ste napravil samico z rudečo barvo liso na glavi, ter ste jo po-tem prodal za pristnega samca. Priznajte, slepar! Nazaj mi dajte mojih pet lir!«

Ljudje so se zbirali okrog naju, kaj sem hotel? Drugič sem si tudi mislil — naj izve svet, da prodaja »Ptičarska ob-rt v Štandrežu« ponarejene ptiče — izgubi občina ves kredit. Vzel sem hitro pet lir — mu jih stisnil v roko in odšel.

A medpotoma proti Štandrežu me je grabila silna jeza. Navsezadnje, kaj imam jaz opraviti s ptičarji? Kako pridem jaz do tega, da moram zavoljo ptičarjev — plačati človeku, ki ga ne poznam, pet lir? — Čim bolj sem mislil, tem bolj me je grabila jeza.

Prisedši v Štandrež stopim takoj v občinski dom in potrkam.

»Naprej!«

»Dober dan, gospod župan — prosim, kako pa izdajate dovoljenje ptičar-

jem, da prodajajo pobarvane samice za pristne samce?»

»Jaz sem izdal dovoljenje za prodajanje ptičev, a spola nisem omenil!«
»Zato pa prosim, da ptičarjem poveste, da farbajo samice in poštene ljudi. Drugič pa zahtevam pet lir, katere sem jaz utrpel radi njih!«

Župan mi je takoj dal net lir — a jaz sem odšel. Bil sem zadovoljen da sem dobil svoj denar nazaj....

Na večer družega dne je sklical župan sejo, pri kateri je bilo sklenjeno sledeče:

Vsakdo ki prodaja ptiče, mora takoj po vlovitvi ptiča, prinesiti vsakega v obč. pisarno. Obenem se nalaga občinskemu tajniku, da pregleda — ali je ptič pevec, t. j. ali je samec ali samica. Samec pevecem se potem pritisne občinski pečat na rep.

Ptičji obrtniki še danes ne vedo, kdo jih je izdal — sumijo pa na »Čuka«. Zato se kuje med njimi velika zarota proti »Čuku«. Menda — kakor se govori, so vkupili že cel sod »višča«. Namazali bodo z njim vse »telegrafenštange« od Sovodenj do Mirna, dalje do Gorice in nazaj v Štandrež. Če se jim posreči vloviti »Čuka«, bodo iz njega napravili »rižot« pri »Popotu«.

ZA MOŽA JE PROSILA.

Lahova Špela imela je že čez trideset petkov na hrbtu. Naenkrat se ji zbudila želja, da bi rada imela moža. Vedno sama pri šivalnem stroju, brez družbe po dnevi, brez tovaršije po noči! Pa kako ga dobiti?

Njena zunanost ni vlekla posebno náse, tudi pod palcem ni imela bogsivedi koliko. In vendar bi rada dobila moža. Kdo bi ji tudi zameril, saj zna šivati!

Pa jo slučajno obišče Muhova Neža, ki je raznašala po vasi pošto in je bila znana, da vé za vsa zdravila in mazila zoper take srčne bolezni.

»Veš kaj, Nežka, omožila bi se rada, bruhne kar iz dna duše, žalostna Špela. Zakaj pa ne, draga moja? Prav imaš! Če ne bo drugače, še jaz se bom, saj res tako same biti, ni prav nič.«

Pa kako začeti, ljuba Nežka? Kar k sv. Tilhu jo vdari, on je mogočen priprošnik, hitro ti bo priskrbel moža, svetuje Neža, vsa zgovorna.

Špeli šine žarek upanja v razburjeno srce. Šla bom, pa bom šla.

V ruto zaveže par klobas in prašičevo nožico, da položi svetniku k nogam, kakor jo je bila naučila Neža. Na tistem se odpravi od doma.

Srečno dospe do cerkve, ki je bila k sreči odprta, cerkvenik je namreč čistil po koru. Naravnost proti velikemu oltarju jo mahute, izloži darove na stran oltarja, poklekne in globoko vzdihla.

Cerkvenik, ki je bil vajuen takim prizorom, se muza na koru in si misli, le počakaj, te že »naštima«. Kaj, tako se bo možilo?

Dolgo je klečala in neprestano zrla na svetnika, slednjič se dvigne in tiho odide.

Sedaj jo je cerkvenik še le dobro premotril in pretuhtal. Ne, — tako se ne sme možiti, nesrečen mož, ki dobi tak v bog kolovrat! Še bo prišla, še. In res. Preteče komaj štirinajst dni, že jo vidi cerkvenik od daleč krevsati proti cerkvi. Vbere jo takoj proti cerkvi in — smuk — se skrije za oltar.

Prišaratá, kot prvič pred oltar, položil na omenjeno mesto del svežega masla, poklekne in začne glasno zdihovati, ihteti in prositi za moža.

Nad podobo svetnikovo držal je angelj tablico z napisom. V ta napis se revica zagleda. Vedno glasneji postajajo njeni vzdihli in prošnje: O, ljubi sv. Tihhi, sprisi mi moža.

V tem trenutku oglasi se, zadaj za oltarjem cerkvenik s pritajenim glasom: Pa kakšnega? Neža odgovori mило: Naj bo kakoršen če, in zre z vprtimi očmi v svetnika in angelja nad njim.

Sedaj zasliši glas: »Ali tudi, če bo čotast?« Tudi — tudi — samo, — da — bo —, izdihne Nežka.

Cerkvenik pa zašepče s tankim, otročjim glasom: Ne boš ga dobila, ne!

Revica, vsa zamaknjena v angelja, misleč, da se je mesto svetnika ta oglašil, zakriči jezno: Ti krotá, ti pa kar tiho bodi!

Žalostna zapustila je cerkev in se še velikokrat hudovala nad svetnikom in angeljem. Seveda, da se je glas o tej božji poti čez nekaj časa po zlobnih in hudomušnih jezikih zanesel tudi v njeno vas. Nekega večera čula pa je pod oknom tužno pesmico:

Prišla bo pa nadloga taka,
da ga ne bo dobila vsaka;
tisočkrat je srečna ta,
k'tera ga že zdaj ima.

Stric Matic.

Veleindustrija beratenja.

1. Danes svet napreden se naprej vrti, kdor le kaj je vreden, boljši bit' želi.

2. Kar je staromodno danes je za nič, staro in nerodno vzame naj hudič.

3. Prej le rok pošteno delalo nebroj, danes vse vreteno je tovarniá stroj.

4. Delal ti po méri čevlje je čevljar, danes stroj izmerl, naredi jih prav.

5. Hvala stroju danes gre za vse stvari, si zapomni, Janez, če te kaj boli.

6. Kdor bogat se smeje, stroju hvale vé, danes dnuce šteje, žuljev ni v roké.

7. To moderno geslo vedel je Jernač, ni navadno teslo; če je »glil« berač!

8. Dan za dnem čepeti, sameat kraj poti, dobro vsem žeteti, da kaj prileti.

9. En klobuk promalo, je za tale čan, kaj ko bi se dalo narediti »špas«.

10. Malo pomodruje, ali žejo ima, naglo domov kruje, kakor vé in zna.

11. Rešil je zadevo dobro, se mi zdi. Imejte ga za šlevo on zdaj stroj vrti.

12. A denar se suje poleg v prazen koš, to še ni najhuje, štel zvečer ga boš.

13. Likal boš zmečkane, zbiral konce skup, »flikal« razdejane, metal jih na kup.

14. Ni beraštvo neslo prida svoje dni, danes še si teslo hišo kje zgradi.

ČUK IN MLADA SOVA.

Čuk je prišel v Vrtojbo, da si poišče nevesto. — Naletel je na mlado sovo. Prvo vprašanje je bilo: Koliko znaša dota. Ču nimaš blaga za 3000 lir, se o poroki niti ne menim. — Mlada sova je smehljaje in sladko odgovorila: »Saj imam le nosnih robcev vrednih za tri tisoč lir. — Čuk pa se je takoj možko odrezal: »Če si tako šmr... (hotel je reči seveda nahodna) — pa že te ne maram«, in odfrčal je naprej.

Petolizci, likajte čevlje!

Je že pač usoda taka, da ima država vsaka take z gibko hrbtenico in namazano drsnico, ki prav rada v roko seže in še čevlji mu zaveže, če se zdi mu »gran padrone«, in pred njim do tal se sklone. Naj bo katerakoli vlada, njemu vedno tolsta brada, on po vetru plašč obrača; barve menjati igrača; on za narodnost ne mara, zdi se mu le stara šara, toda če se mu izplača, naroden je, ni igrača, včasih »soci«, patriot, Culukafer, Hotentot... Le za vzgled jih ne vzemite te državne parasite, ko jih vlada izsesa, vrže jih na kup gnoja.

»PONAREJENI BANKOVCI.«

Zadnje čase imamo velike sitnosti radi ponarejenih bankovcev. Težkoča je v tem, ker je ponarejen bankovec zelo težko ločiti od pravega. A ena metoda je, ki jasno pokaže, kateri bankovec je pravi in kateri ni. Kdor se je misli poslužiti, naj ravna takole:

Vzemi bankovec, ki se ti zdi sumljiv. Namoči ga v petroleju. Če nimaš pri roki petroleja, je tudi terpentini dober. Ko je bankovec skozi moker, ga zažgi z navadno vžigalico. Tudi z voščenko lahko to storiš, če nimaš navadnih vžigalic. Z žepno električno svetilko ne prižigaj, da se tie zgodi nesreča. Počakaj toliko časa, da bankovec pogori, pazi pri tem skrbno, da zgori popolnoma. Zgorjeni bankovec pusti malce pepela. Tisti pepel je sestavljen iz samih neorganskih tvarin, ki so bile v njem. Ako je pepel čisto bel — deni ga nekoliko v dlani in ga dobro zmani, da boš bolj gotov — tedaj je bil bankovec pravi. Če je pa pepel temnosiv, tedaj je bil ponarejen.

Iz Beneške Slovenije.

PETAR MATAJURAC.

Med listinami, ki jih hranijo v muzeju v Čedadu, so našli tudi sledečo, ki je ve likega pomena za starinojezikoslovce:

Bju je Pétar Matajurac, velik inak, de ha je bluio strah vldet'. Kár je hodu, se je zemjá tresla pod njehá nohá'm'. Vse čeče so ha videle, takjo je blu rávan, an vsi so ha radi par diele iméel, takuo je blu brdak. Pa tud', kar se mu je zdielo, je poležu, an obedan ha ni mu parsilt, dab' se hor vzdignu. Pa tud Petra je čakalo tarppljenje: Klícan je blu za sudata. Se víe de kapitanih, kater jih je zbieru, níe teu pustit' takeha inaka ta domá. Iti je muoru tadá naš Petar u Vidam, an se pardužit' Vidamskemu rahumentu.

Se adan, Balent Piskerju, z Matajura, je stopu tu list rahument. Pa ku sta paršla Petar an Balént u Vidam, so jih hitro ločil'. Petar je paršu med Lahe an Balent ravno takuo. Še víe, da je blu Petar med njimi, ku zuonac brez žuenkanja. Zavojó tehá mu je bluio težkuo par sree. — Nije tarpjelo duho časa pa su jih pejal u Benetke. Tu Mestre su jih diel' tu barko.

Petar nič videu prijed ku Matajurje, se zastop, ne barke ne vellke uodé. Ku zahleda barko, njemu naznano rječ, sklikne ves začuden: Ah, Ježuš parpomajte, kaka vintula (metrga) je! — Stop' tadá tu tole vintulo, an se péje čjá po uodi. Buj ku se bliža Benetkam, buj se šir'. Petar zjá, star mi, an debelo hleda. — Na 'nkrat se mu usta raztehnejo, an ž njih te-le besiede parleté: A Ježuš, kak potok je! Z Benetak je paršu zan' miesac u Gradač na Štajerskem. Tam je ču le niemšk med ljudni, an lašk tu rahumentu. Hodit' je muoru u mrtze na vahto po noč an pó dnev. Kar je Petar tuole videu an občutu, je ratávu vsak dan buj žalostan. Za níeki časa zahleda na cjest Balenta Piskerjoveha. Hitro se mu parbliža, in se mu začne partoževati. Na zadnje prav': O muoj Balent! Buoh me parnes' še 'nkrat živeha, kor v Matajur, čja domu. Takuo bom veseu, Buoh hvaležan za to-le zaželjeno dobruoto, an bruman, de še máčkl por'čem »Vi«.

PO ZOBÉ NA TRČMUN

V Šempetru sem vstopil v vlak, ki iz Kobarida vozi v Čedad in prisedel k dekletu iz kobariškega kota.

Prav fino je bila našemljena, od nogo do glave parfumirana, le škrbasta je bila. V rokah je imela zaboj, v katerem sem mislil, da nese vržote v Čedad. V Šenčurju je razvila zaboj in iztaknila... klobuk! Očividno je tudi spadala h dekletom iz Kobarida, ki hodijo redno v Čedad na lov »morožev« iz makaronske dežele. Komaj sva stopila iz vlaka, me je nagovorila tako: »Preko šenjor, dovje še u Čividale mjediko ké faci i dentje?« — »Aha, zobov si želite? Kaj ne znate slovensko?« — »Oprostite, mj vleče bol italjansko, ker sem bila dve leti »perfuga v Napoli.« — »A tako? Vedite, da v Čedadu ni niti enega zobozdravnika: vstopite v avtomobil, ki skozi. Ažlò vozi v Sv. Lettard in opoldne boste že na Tarčmunu. V Tarčmunu

izdehijejo prav fine zobove, da takih nista še videli v Kobaridu. Z večernim vlakom boste že lahko zopet v Kobaridu. Šinjinin je ubogala ter šla na Trčmun. Na Trčmunu so uganjali pusta z parfumirano šenjorino, ki je povpraševala po izdelovaltelji zobov. Povedali so ji, da na Trčmunu izdelujejo zobove, ampak le za... grablje!

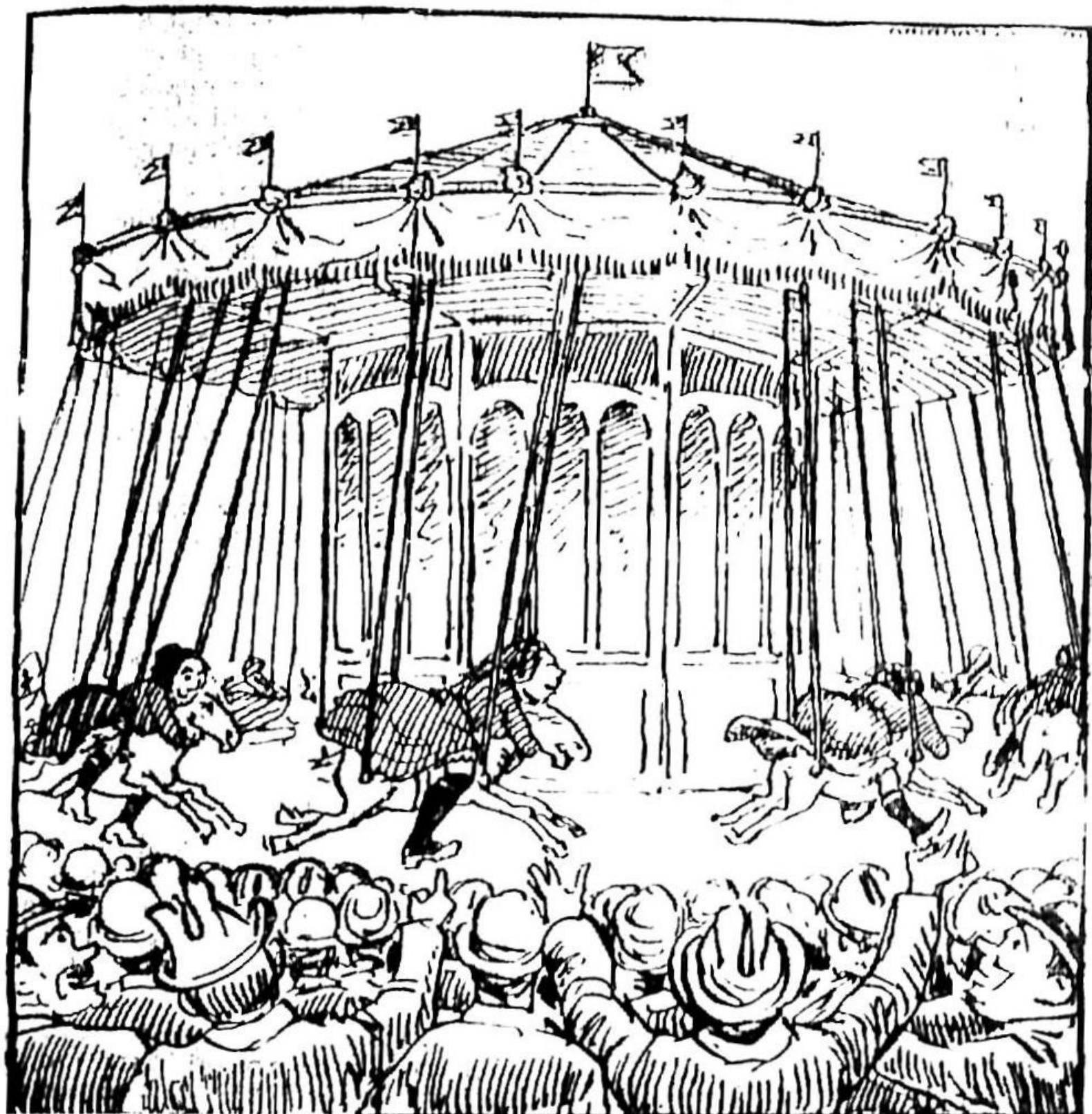
Čuk goriškim fantom.

Naše fante Goričane, po vsem svetu slavno znane, vi, gotovo že poznate; a sedaj vam jaz povem, to povedati že smem: veliko slavo v njih imate! so odvetniški suplentje, to ponosne so glavice; so fallrani študentje, ker premodre so butice; so na odru diletantje so umetniki ti fantje; športmani so in plavači, ti poslednji so bahači, ker dovolj je slame v glavi; tu uradniki so pravi, so komiji, pastičirji, tu prebrisani oštirji, tu prodajajo podplate, tam pa razne suhe robe — vsi so stebri nove dobe, dobe slavne, dobe zlate, ki Gorici zdaj nápoči: Blagor tebi domovina! Glej v kavarni v kavi vroči, pri jelenu v kupi vina zbirajo si nove sile — Bodo ure se zjasnile! Briškula, trešet, šipol vsak dan že bolj in bolj kulturo dviga in oliko, besede so jim v čast in diko; in vse to njih delovanje, in to njih požrtvovanje se vrši za ljubo mesto! Pa jih vržejo na cesto... Tak je slednjt pač finale, konec vse časti in hvale.

„Hopsa, hopsa, juh!“

Te dni je v našem mestu
res velik sejem bil,
tam cirkus in strelišče,
tu bil je »ringelšpil«.
Vse staro in vse mlado
je vrelo naglih nog,
da si ogleda čuda,
ki jih poslal je Bog.
Vojakov tam okoli
se klati regiment,
Pepca težko čaka
od njih en kompliment.
Kako se zviija v bokih,
zaviija v nje oči,
se smeje neprestano,
kot med se jim drži.
Ni vrag, da bi ta plamen
oči prav vseh ne vžgal,
in v svoje tesne mreže
ga vsega zavozljal.
Če vse nič ne pomaga,
pomaga ringelšpil,

pa vsede se na njega,
če bil bi krokodil.
Je krilce res prekratko,
a to je ne skrbi,
saj se vrtil tak naglo,
da bliska pred očmi.
Če bil je trdosrčen,
postane zdaj meliak,
jo bo za roko vprašal,
bledakasti bedak,
ki hotel bi za ženo
prifrknjeno deklé,
ki svoja bedra kaže
in gole skor' nogé,
da zre jo pol armade,
vsak žid in vsak cigan,
vsak Kalabrež, Sardinec,
Lombard in pa Furlan.
O Pepce, Nežke, Urške,
dekleta kratkih kril,
če hočete zdaj v zakon,
le brž na »ringelšpil«!

Hm, hm...

Pravijo iz Trsta, da bo nov ženski list, ki prične izhajati v Gorici, privatno podjetje. Nazor, ki diši po komunizmu, luč, ki je začela prihajati od morja, jasen dokaz, da ideje Leninove prodirajo tudi stare, najtrše skorje. Privatnim podjetjem listov »Mladika«, »Zvon«, »Dom in Svet«,

etc. bo odklenkalo, na njih mesta bodo stočila socializirana podjetja po zgledu od morja.

Pravijo, da je bilo pri zadnji vaji gasilnega društva v Kobaridu celih sedem članov, ker si je večina smatrala za bolj važno gašenje žeje v gostilni; da se zagotovi polnoštevilnost članov se bodo vršile prihodnje vaje pri češčenju boga Baha.

Kaj je novega?

Pravijo, da je G. S. O. spremenila svojo šifro v D. V. B. (Društvo Ven. Baticeljev). Upanje, da na tem polju doseže večjih uspehov. Umetnikom, ki bodo ob takih prilikah kakorkoli poškodovani, bo izplačana primerna vsota. Ker bo to dosodaj edina in najprimernejša podporni akcija za slov. umetnike, se čuje, da jih je že dva vagona na potu v Gorico.

Pravijo, da je blagajna gasilnega društva v Kobaridu tako polna, da ne hodijo že šest mesecev pobirat članarine; kot se dozdeva, bodo morali podporni člani prisiliti društvo, da pobere članarino, ker se bojijo, da jim isto ob priliki pobiranja zaračuni tudi obresti.

Pravijo, da je v Kobaridu še premalo gostiln, zato hočejo vreči posojilnico in hranilnico iz občinskega doma, da tam nastanijo »Bar Milano«.

Pravijo, da jo pri vsakem prihodu »Fašistov« v Podgoro naš »Ermano« popiha skozi vrt na prosto, ker mu ne vgaia OLIO di RICINO.

Pravijo, da se gospodične iz Lok in gospodje iz Kronberga vozijo kupovat grablje in vile v avtomobilu. V slučaju nesreče vsled hitre vožnje je tudi preskrbljeno.

Pravijo, da so podbrski lovci figo vredni. Čuk pa je družega mnenja. Pred dnem sv. Miklavža se jih je — devet po številu — podalo na lov. Razkropili so se na vse štiri vetrove, tako da mi je bilo joj! — Nikjer nisem imel obstanka, z veje na vejo so me podili. Bolj ko sem se čuval, bolj so mi nagajali, a puške se le niso upali nastaviti, imajo pač rešpekt pred menoj. Dobro vedo, da bi se maščeval na tem mestu — so pač dalekovidni. No, ko so vse gozde prešnofali in prehodili, ter divjačno razpodili, se jim je posrečilo ustreliti enega srnjaka. Domov prišedši niso vedeli, kam z bogatim plenom. Končno so razmotrivali, od kod to, da vidijo na lovih toliko divjačine, a ni nobenega plena. Eni so bili mnenja, da so kugle ital. fabri-

ke, drugi, da so puške starega sistema, a divjačina novega. Jaz pa pravim to: »Naj bo prvo ali drugo krivo, srnjaka so pa le ubili«.

Pravijo, da so dijaki — Zatočinci zelo hvaležni prirediteljicam plesa za gradom, ker jih niso povabile. Kajti v takem slučaju bi porabili še več obuvala, kakor pa po bližnjici skozi Tolmin.

Pravijo, da je »Zatočinska republika« strogo prepovedala vsak izvoz, oziroma prenos jabolk v inozemstvo. Tej novi odredbi so se baje uprle »ta lepe« iz Tolmina, zato pa se sedaj poslužujejo tlhotapcev, oziroma tlhotapkinj.

Pravijo, da je zadnja št. »Čuka« zelo presenetila nekatere tolmunske dijake. Do sedaj niso vedeli, da imajo tako skrbne sošolke, ki so noč in dan v skrbeh zanje.

Pravijo, da je Kozana napovedala vojno Goram in Furlaniji. Po zadnjih vestih je južna armada zasedla po ljutih bojih celo severno Furlanijo do Pretenleža. Plan je ogromen in raznovrsten, posebno pa se koplje moka in »panole«. V armadi vlada velikansko navdušenje, celo ženske in otroci sledijo zmagoslavnemu pohodu. »Švindlarjev« ni. — Severna armada se pomika proti Bovcu, kjer je ugrabila tudi nekaj fižola. Kdor tega ne verjame, naj se obrne za pojasnila do glavnega čuka v Kozani.

Pravijo, da je občinski svet vsled splošnega ogorčenja in groženj kozanskih možancev enoglasno sklenil, da se bo umobolnica gradila ne pod Kozano, ampak na »placu«, ker to zahteva ugled in ponos vasi, posebno pa ker se tam nahaja ogromna večina zainteresirancev. Glavni in najlepši eksemplariji se sicer nahajajo trenutno v tujini v posebnih opazovališčih — najbrže radi primanjkljaja pri veselci — upanje pa je, da bodo še v najkrajšem času ponos in kinč novega dobrodelnega zavoda.

Pravijo, da je na Otlici in Dolu vsled razredčanja vrst moških toliko osamelih deklet, da bo komaj vsaka petnajsta dobila moža. Vse druge ostanejo tete.

Pravijo, da mislijo borjanska dekleta prirediti na Sv. Štefana dan »damenvale«, ker občina fantom tega ne pusti, ker bi imeli v takem slučaju karabinerji preveč dela in bi najbrže morali tudi zdravniki poseči vmes.

Pravijo, da je ajdovski nočni čuvaj streljal s steklenico na tatove.

Pravijo, da je neka gospodična vzdihnila napram g. M. tako-le: »Ah, jaz sem kakor tisti poljski pesnik Tolstoj«. M. se je pa odrezal: »Jaz pa kakor igralec Stritar«.

Pravijo, da se v Idriji ustanovi »Oodbeni in pevski klub« za podoknice. Kapelnik mu bode slavni solist Mes-Mes.

Pravijo, da je brezposelno društvo na Selih pri Volčah jokalo ko je šel Pino na Francosko.

Pravijo, da tudi Slovenci na Francoskem čitajo Čuka na palci.

Pravijo, da so v Otaležu dobili novo cerkveno uro, a zvonov še nimajo. Ura bo morala udarjati za nekoliko časa na vojno odškodnino.

Pravijo, da ima kobarški Čuk prejeti toliko vojne škode, da mora vsak teden v Tolmin po denar.

Pravijo, da je sklenil fervolter na Lokvah napraviti vsakemu raport, ki ne poklekne, ko ga sreča na cesti. Tudi pravijo, da je vsak dan bolj pobožen, kar ni več župnika pri nas.

Pravijo, da imajo na Lokvah tovarno za lim in da bodo kmalu začeli zabijati kole v megle. Čakajo še Nince iz Ljubljane.

Pravijo punce kolesarskega odseka v Idrijskem, da se je »Čuk na palci« zadnjič prav močno zlagal, ker je rekel, da se zato ne vozijo več s kolesi, ker imajo sedaj »irhaste« ali »mezlanuste« hlače. To pa ni res. One imajo še vedno hlače s čipkami kakor prej. Zato Vam je porok mačelnik »Lombrajo«, ki to ve prav dobro. Vzroka, zakaj da se več ne vozijo pa one ne marajo povedati. Priporočajo pa »Čuku na palci«, naj ne verjame vsakemu, pa naj drugič rajši sam k njim pokuka, da jih ne bo dolžil po nedolžnem.

Pravijo, da se je petelinov večer dne 11. novembra t. l. v gostilni g. Trebušnika v Desklah završil kar najsijajneje. Petelinovega petja in splohi kar je petelnjega med zabavo ni manjkalo. Pri tej priliki se je kraj proglasil z vso svečanostjo v »Petelinovo mesto«. Središče tega je gostilna »Pri desetih petelinih«. Mestni statuti obsegajo edino točko namreč, da ima vsakokratni mestni župan s svojim starašinstvom skrbeti, da se obletnica proglasitve vsako leto praznuje najsvečaneje na petelinov večer t. j. 11. novembra. Stroške za proslavo morajo nositi tisti, ki kandidirajo za strice. — Za »Čuka na palci«, ki tako radevolje objavlja te zanimive novice, se je nabralo 30 L.; za domače občinske uboge, ki si tega večera niso mogli privoščiti petelina, se je zbralo 200 L. in ravnotoliko za šolsko društvo.

Pravijo, da zato ni v kobarškem hotelu slovenskih časnikov, nemških pa polno, ker misli hotelir, da bodo mislili Italijani, ki tja zahajajo, da so tukaj sami Nemci in zato upa, da bodo odstopili te kraje Nemški Avstriji. Zato tudi vedno le nemško govori.

Pravijo, da hočejo Brdci konkurirati z Uhejci v pobožnosti, zato pobirajo milodare, da sezidajo cerkev na Ferjančkovem vrtu. Pa pravijo, da so že dosti nabrali.

Pravijo, da Stranski in Uhejski lovci vsak dan po 3 bele medvede ustrelje. Zbira se cela armada junaških mož, da jim konča življenje.

Pravijo, da ima podmelsko pevsko društvo oslovski kašelj. Radi tega je odšlo žlo z vajami za nekaj časa.

Pravijo, da začne izhajati v Gorici nov ženski list Slovenka, ki bo stal 10 lit na leto in ki se naroča pri upravi »Slovenke«, Gorica, ulica Pavetti št. 9. Če njemu ostanele zvesti, nima Čuk na palci nič proti temu, če ga naročite.

Pravijo, da je v Črnomvrhu tovarna cementnih izdelkov iznašel novo umetno satje. Izdeluje ga iz devetih delov peska (poraben je tudi cestni prah, zemlja itd.) in enega dela cementa. Satje ima obliko strešne opeke. Interesenti si blago lahko ogledajo v skladišču pri tovarni. Iznajditelj bo dal iznajdbo patentirati v vseli državah Afrike.

Pravijo, da je lovski klub »Il riccio« v Črnomvrhu, nenadoma zgubil svojega nadpolletnega vrlega tajnika M. Babe pravijo, da si je šel zdraviti srčne rane v Avstrijo, ker ga je »ona« zapustila. Ker gre lovcem brez tajnika vse narobe, prosijo »Čuka«, da jim poišče starega ali pa kakega novega tajnika: Zahteve: Znanje italijanščine, (slovenščina ni potrebna), znanje mora dobro dvoriti gospodičnam, in tudi v temi streljati. Pika.

Pravijo, da je g. »Parabuto«, tajnik tvrde anonimni pisem v Sv. Križu pri Trstu, obolel. (Tukajšnji poštni urad so zaprli.) Običala mu je namreč v grlu kostneke divjačine, menda od »šolko društvo«. Zdravnik mu priporoča narodno olje.

Pravijo, da je imela restavracija »pri konjičku« v Sv. Križu pri Trstu, svoj Miklavžev večer že 1. t. m. Največ je bil obdarovan nek »gašper« z Vrhnike. Dobil je dva »kapota« in dva želodca vina.

Pravijo, da bo po Božiču vozil iz Konkonela v Trebče tramvaj, da bodo hodili konkoneljski fantje bolj pogostoma v Trebče.

Pravijo, da ker banovski fantje niso to poletje priredili plesa, se bo vršil 1. januarja leta 1923. po ledu.

Pravijo, da kobarški tičji lovci, zato ne morejo slišati pokanja z bičem, ker se bojijo, da bi se jim zajci ne splašili in zbežali v Drnjohlo.

Pravijo, da je Škrmač iz Nabrežine postal kar čez noč iz gostilničarja »tratore«.

Pravijo v Nabrežini, da sta si Korl in Pepili oblekla kositrane hlače, tako, da se jima ne bodo več tresle v slučaju zopetne grožnje z ricinovim oljem. Iz strahu sta že premenila napis »Bolniška blagajna« v »Cassa distrettuale per matti«. Seveda za proletarske groše!

„Čuk na palci“

potrebujemo razvedrila. — Čuk bo skrbel, da ohrani celo Julijsko slovensko Krajino pri dobri volji. — Naročajte Čuka!

v vsako slovensko hišo! Dovolj je žalosti! Slovenci v Julijski Krajini

Pravijo, da so bili goriški umetniki z Miklavžem vred prav lepo odslovljeni z Miklavževega večera v Trg. Domu. Prvi je sam zletel v nebeške višave, med tem ko so drugi prvega hoteli posnemati. Ker ni šlo drugače, so s pomočjo kladnih bre zleteli a ne v nebeške višave, ampak skozi vrata »Trg. Doma« na cesto.

Pravijo, da se je Kavrečič tri dni jokal, ker je videl svoje ime pisano v italijanskih časopisih. To pa ni res, on se je jokal le radi tega, ker so mu potom časopisov povedali, da ni assessor, kakor je on mislil, ampak samo občinski svetnik.

Pravijo, da so tukajšnji lovci poslali vsem nabrežinskim zajcem in lisicam, vabilo na vseobčni zbor, ki se bo vršil na Ojstrem vrhu. Razpravljalo se bo o pomirjenju med strankami in o skupnem delovanju v prid domačim kuhinjam. Nabrežinsko občinstvo z napetostjo pričakuje izida, ki bo odločilen tudi za vnanjo politiko Nabrežine.

Pravijo, da bodo Šmarci napravili svojo »bando«, ker so jim sežanski godci pri zadnjem plesu preveč računali. Glasbeno društvo »Kraška Vila« se boji konkurence.

Pravijo, da so sklenili zidati v Plešivci fabriko za pašto šutu in ricinovo olje. Morebitne ugovore proti temu sklepu sprejema »Čuk na palci«.

Pravijo, da je kanalska občina na zadnji seji sklenila in prepovedala rabiti električne svetilke javno in to radi tega, ker ima sedaj lumine.

Pravijo, da bo slavnostno odkritje kanalskega zvonika že drugo leto. Kupola zvonika se ne vidi več, ker je obita z »bandoni«. Pričakuje se veliko iznenadenje, ko zagledamo vrh zvonika križ.

Pravijo, da se na tolminskem učiteljskem skrbno goji petje in glasba. Gojenci so se v štirih letih že toliko naučili, da ne znajo ničesar.

Pravijo, da se deli tolminsko dijaštvo na dve kasti: na kasto »izvoljenih« in srečno kasto »zatiranih«. »Čuk« je konštatal, da je to prvi korak v predkristusovo dobo!

Pravijo, da je amiko Grižon pri Sv. Antonu v Istri dobil od podprefekta iz Koprice lep nov rog, v kojega trobi brez vsakih nesoglasij ves obč. zastop.

Pravijo, da pri Sv. Antonu ni več komunistov ne narodnjakov.

Pravijo, da pri Sv. Antonu so nekateri obč. svetniki prišli v cilindrih in fraku, da bi sprejeli črnosrajčnike, a Pobega je dobil brzojav, da ne pridejo nikamor.

Pravijo, da je občinski zastop pri Sv. Antonu nabavil jako modern štedilnik za župnišče. Bližnji mojstri naj ogledajo naj-novejšo konstrukcijo.

Pravijo, da je Šivanka v »Lumpacijo Vagabundu« pri »Kunigundi« prijel »cis« kljub temu, da mu je pravilno intoniral bratec Lim. Kneftra ga je strašno grdo pogledal, bil mu je namreč fous.

Pravijo, da pripravlja dramatični krožek v Ajdovščini veliko senzacijo. Da bi le ne bila drama »Krvave klobase« ali »Maščevana ljubezen«.

KADAR SE PES VMEŠA V STVAR

Oni dan sem bil pri sodni obravnavi. Moj prijatelj Janez — zlonček ga vzemi — se je stepel s sosedovim Pepetom. Na poziv sodnika je moral tudi Janez povedati, kako se je stvar vršila. Glasom njegove povesti je bil kajpak vsega kriv Pepe. Pepe je bil tisti, ki je prišel k njemu in mu prilimal eno po nosu.

»Vidite, gospod sodnik,« je rekel Janez, »jaz sem se le branil takrat, ko sem ga česnil po čeladi. On pa ni odjenjal. Ravno takrat se je zakadil proti meni Pepetov pes in takrat sem ga še enkrat udaril po glavi.«

»Koga ste udarili, psa?«

»Ne psa, gospod sodnik, ampak Pepeta. Potem sem hitro pobral velik kamen in ga zagnal vanj, da se je trikrat prekopicnil.«

»Velik kamen ste zagnali v Pepeta?«

»Ne v Pepeta, gospod sodnik, temveč v psa, ki me je hotel ugrizniti. In ta kanalja se potem pobere in me zopet udari.«

»Pes vas je zopet udaril?«

»Ne pes, gospod sodnik, Pepe me je udaril. In tedaj je stisnil rep med noge in zbežal domov.«

»Kdo? Pepe?«

»Pes, ne Pepe, gospod sodnik. In ko je prišel zopet do mene, me je podrl na tla in me silovito obdelaval s pestmi.«

»Pes vas je obdelaval s pestmi?«

»Ne pes, gospod sodnik, ampak Pepe. A zanj ni treba skrbeti, prav nič ni poškodovan.«

»Kdo ni poškodovan? Pepe?«

»Ne Pepe, ampak pes, gospod sodnik.«

Padel sem v nezavest, zato ne vem, kako se je vršila stvar naprej.

Pravijo, da so se tolminske dijakinje skesale za vstop v samostan radi one grozne prepovedi, ker se jim ne zdi vredno žrtvovati se za take korajžne zajce.

Pravijo, da je tolminska mati »Škoda« zredila jako lepe sinove in hčere. Posebno značilne so njih mačje - odkritosrčne oči, ki so prave »zvezde prvega reda«!

Krasne knjige za Božič

PLEBANUS JOANES

Najlepši slov. zgod. roman. Spisal. J. Pregelj.

FARAON

Povesti in črtice. Spisal Fr. Bevk.

ZA NOVI ROD

Spisal Stanko Mojcen.

Tri enodej.: »Profesor Gradnik«, »Knjigovodja Hostnik« in »Zamorka«.

Vse tri igre so zelo pripravne za naša dramatična društva po deželi.

Dobé in naročajo se:

v Trstu: Knjigarna Štoka, via Milano 19

v Gorici: Knjig. KTD, Via Carducci 2

NERODNO IME

Imam znanca, ki se piše Kriči. Ob neki priliki sem ga srečal na ulici, ko je šel proti poštnemu uradu po svojo eventualno došlo pošto. Pridružil sem se mu. Na pošti sem bil priča jako smešnega prizora. Uradnika za oknom je moj znanec vprašal, če je prišlo zanj kaj pošte. Vprašani je želel vedeti ime in moj znanec je odgovoril: »Kriči«.

Bilo je očitno, da je uradnik sodil, da je moj prijatelj gluhi in da zato želi, naj mu pove svoje besede glasnejše.

»Kakšno je vaše ime?« je zakričal.

»Kriči,« je pojasnil moj znanec.

Uradnik je položil obe dlani k ustam, potegnil vase zraka in z vso silo svojih pljuč zarjul:

»Kako se pišete?«

Tako močan je bil njegov glas, da je odmevalo od bližnjih gričev. Moj znanec je zletel ves prestrašen v nasprotno steno, potem pa je v skrajnem obupu še sam položil dlani k svojim ustam in zarjul nazaj:

»Kriči, gospod. Vrag vam pojaši ušesa! Moje ime je Ignac Kriči!

In šele zdaj sta se sporazumela, toda med ostalim objemom na pošti je ta incident vzbudil prav tak krohot kot je bilo prej njuno kričanje.

Pravijo, da se je tolminsko učiteljske pretvorilo v obrtno šolo. Tista, ki ima za to največ zaslug, se tako zaveda svojega dostojanstva, da ne prihaja več ona v šolo, ampak morajo dijakinje hoditi na njen milostni dvor k ročnemu delu.

Stoječi tedenski namizni koledarji za leto 1923

z dnevnimi beležkami so izšli v »Narodni Tiskarni« v Gorici. - Cena 3 L., po pošti 1 Liro več.

„ČUK“ PO NOVEM LETU

Ribničan Urban.

Prav zares, da je »Čuk na palci« mislil, ko je prvič zletel med svet, da njegovo življenje ne bo tako »sijajno« kot je. Vsi predniki na tem polju z imeni vseh bodečih živali in rastlin so mu bili porok za kratko življenje in za smrt vsled jetike ali sušice. »Čuk na palci« pa se je drugače odrezal. Skromno je začel, plaho je vzletel med svet, dasi oborožen z vsemi mogočimi strelkami in humorjem, tako si je pridobil v najkrajšem času toliko zvestih prijateljev, ki so mu zagurali življenje in procvit, da z novim letom poln poguma in življenskega humorja stopa med običnostvo v nekoliko izboljšani obliki kot poprel, a pogosteje. Spoznal je namreč, da ga občinstvo tako željno pričakuje, da ne more zadostiti vsem potrebam, če izide le vsakih 14 dni. Tudi se nabere ta čas toliko humorja in strelc v njem, da ne more po 14. dneh vseh hkratu izpustiti med cenjene bralce.

Radi tega sem sklenil, da bom letal med svet od novega leta naprej po trikrat na mesec in bom s tem vgodil mnogoterim prošnjam in željam. In sicer bom zletel vsak mesec prvega dne, desetega dne, in dvajsetega dne, da nikoli ne boste varni pred menoj, kdaj vas obiščem. Seveda bo za ta mo' trud potreba tudi večjega plačila, saj zastoj še cigan ne poje, kaj se je Čuk na palci.

Pa ne bom predrag, zakaj dobra volja ni nikoli predraga. Stal bom samo L. 15 na leto, to je, pa celih 36 številčk lista, ki bo poln lepih slik, humorja in pa zbadljivk. Posamezna številka bo stala kot doslej.

Vabimo vas, da se pridno naročate na naš edini humoristični list! Kakšen bom, tega pa vam zdaj ne povem, ker bi rekli, da se sam hvallim, dobro blago se pa hvall samo. Povem samo, da bom prinašal zanimive slike in karikature iz našega domačega in tujega življenja, dalje pregled dogodkov, prikazni v satirični luči, humoreske, smečnice, razgovore in vse, kar more vzbuditi v čitatelju smeh in dobro voljo. Tudi se »Čuk« ne bo bal zamere, letel bo na desno in levo ter klijaval tega, ki bo zaslužil, vendar nikoli iz namena, da bi hotel komu škodovati kot človeku. Zato bomo izločevali po prevdarnosti vse prehude osebnosti, ki prihajajo posebno z dežele, ne radi tega, da bi ne bilo zamere, ampak da se komu ne zgodi krivica.

Za ceno 15 L. je toliko zabavnega berriva, kot ga nikjer drugje ne najdete. Sezite po našem listu, pošljite naročnino za celo leto in za celo leto je vaša dobra volja zagotovljena; ne boste se kesali. Se vam priproča

Čuk na palci.

Jojzes, jojzes, vajste de rejs. V Trst sm rajtu jet pogledat, če kej nagobčnikov nicaje, pa mi je ana kruota kruotasta nappek cejsto pokazala, de sm u Goricu pršu. Glih prou, sm djau, bom pa na Traunike sūho robo prodajal, če glih bo Golja tam blizek zelu hild jen se tude Kozmane u Raštetu ne bo prov zdejlu. Pa je blu glih če trtek jen sa u Trglouskem dom ana stvar špilal. Bom šu pogledat sm djau, kam nej se pak denem vs ta cajt?

Ksm blizek pršu, sa se kot be s prstom mignu vrata odprla, v mene pa je prletela ana črna kruota, kje strašnu douze las jemila. Glih, de me ni tla podrku, revšče. Jojzes, sm mislu jen djau, Tu že, tu, de sa pamije v mene metale pa ošlipke od kromp'rja jen drligo tako robo. Deb pa živ člouk v mene prletev, tega pa mak

»Kam se t'tku mdi?« sm ga prašu. Ranku me je pogledu, de je vse v mene zledenejlu. »Al na viš«, je rejku, »de ldi skuz vrata na cejsto mečejo?«

Vajste, de je še mene pagreju. Ldi pa na cajsto? »Kej s'pa narejdu?« sm djau.

»Kej sm narejdu? Vajste, de neč posebnega. De sa kot ževina, sm djau. De sa surovina, sm djau.

Vajste, de me je rajs jemilu, de le šou, jen be jem reku, de vse rejs, pa še vse tistu na vrh, kar jm ni rjeku. Pa sm se hdu zbau, de me skuz vrata na cajsto pošlejo pa raje nišm šou, ko m'je na vse zadne kruota, k'je v mene prletela rejkla, de umetnikov na štmaje. Jast k' rajte dajlam, sm tud umetnik, če glih na našu dougih las kot moje rajnka Urša. Od daleč sm pa vse glih s pestjo požugou, jen djau: Čajte, kroute, boma mi v sklejdnu bal naredl pa boma vas dirkače vse iz sklejdna ven pometal. Prmejš, de rejs!

»KAR BOG STORI, VSE PRAV STORI«

(Nova verzija znane povesti). Kmet leži pod hrastom in premišljuje, kako neumno je ustvarjen ta svet. »Ko bi jaz svet ustvaril«, reče sam pri sebi, »bi vse drugače naredil.«

Ravno tedaj se vsede na hrast vrabec in spusti nekaj, kar se navadno ne zapiše med poštenimi kristjani. Tisti »nekaj« pade kmetu naravnost v odprta usta. Prestrašeni mož plane pokoncu, plune tisto snov nepopisno kislega obraza v travo in pravi:

»Vsi vragovi in zlodji! To je dobro, da krave ne letajo po zraku!«

TALENT IMA.

Oh, vi ne veste, kako je moj sin talentiran. Komaj sedem let ima, že zna poštevanko. No, Janezk, povej, koliko je dvakrat devet.

Janezek: »Dvakrat devet je enajst.«

Mati: »Ne, zmotil si se.

Janezek: »Dvanajst.«

Mati: »Tudi me.«

Janezek: »Trinajst.«

Mati: »Nak.«

Oba nadaljujeta dokler ne primaha Janezek srečno do osemnajst.

»Ste ga videli? Pridi sem, moje zlato dete, ti boš še velik gospod.«

»UČENJE PETJA.«

»Vaša hči se uči petja kot čujem, kaj nada?«

»Hvala Bogu! Vi ste prvi, ki je pogodil resnico. Vsi drugi mislijo, daprotepam svojo ženo!«

»DOBRO POVEDANO.«

Razsrjen oče: »Prisna pedlenska nesramnost! Tak ošel kot ste Vi, hoče mojo hčer za ženo. All ste Vi, prismoda, v stanu dati vse ono, česar je navajena?«

Snubec: Da, gospod. Tudi jaz sem surov.«

»RAZUMLJIVO.«

Zena: »Pst! Naša nova služkinja ima jako ostru ušesa.«

Mož: »Tako? Zdaj šele razumem, zakaj so naša vrata tako razpraskana okoli ključavnice.«

»KDO JE?«

Tovariš (dečku, ki prodaja na ulici časopis:) Kdo pa je tisti lep gospod, s katrim si pravkar govoril?«

Deček: »Oh, urednik je enega mojih listov.«

Gostilna Karol Prinčič - Gorica

o o o VIA DOGANA o o o o

Kjer bila prej je ulica Dogana, stoji v Gorici vis-à-vis sodnije, kjer stranska pot v Rassauerco zavije, pod osemnajst številko dobro znana gostilna Prinčič. Vina v njej izbrana, kdor le prestopi prag, po ceni pije iz Kraške in Vipavske domačije in pa od tam, kjer Brda so prostrana.

Kdor ima na preturi opravilo, pa bodi priča, toženec, tožitelj, vsak po razpravi stopi na kosilo,

saj Karl Prinčič blizu je gostitelj...

Če sodnik ima že cel sod v naslovi,

stri dobro stranki vsaj kvartin njegov.

Naznanilo.

Z ozirom na pravkar dovršen preobrat, ki ga je dosegla komunistična stranka III. internacionale z svojim smotreno revolucionarnim nastopom v Italiji, proglašajo diktatura idrijske komunistične sekcije prebivalstvu mesta Idrije in okolice ciklus komunističnih predavanj, ki se bodo vršila v zimski sezoni točno zvečer od 20. uri v gostilni pri »Volku« v Idriji po nastopnem vspredu:

1. Dne 29. dec. predava neki bivši inženir o tehniki konsumnih zadrug z ozirom na določitev plač komun. voditeljem, ki ne smejo znašati manj kot L. 1.200 na mesec.

2. Dne 30. dec. predava Fr. V—r o praktičnem komunizmu za doseg sebičnih namenov.

3. Dne 1. jan. predava F. F—č kako se prerodi strasten liberalec v ekstremnega komunista.

4. Dne 2. jan. predava Ivan P—l, o nevtralnem paktiranju z oblastmi, ki govore njemu nerazumljiv jezik.

5. Dne 3. jan. predava Iv. K—a, kje se nabavijo sredstva za izvršitev preobrata.

7. Dne 7. jan. predava Mat. Ž—j, kako je zatreti socialpatrijote.

8. Dne 6. dec. predava Jak. G—n o praktičnem sestavljanju združnih hilanc.

9. Dne 7. jan. zaključuje prvi ciklus bivši inženier G—č s temo, kako in kje naj se poskrijejo vsi »Capo Comunisti« v skrajni delavske stavke.

Med odmori predavanj se bo diskutiralo v kuhinji.

Kdor se diktaturi ne bo odzval, bo izključen iz III internacionale. Prihodnja predavanja se bodo naznanila v listu »Dittato Comunista«.

Ugodna ženitna ponudba. Stara škatlja, ne posebno obrabljena, visoka 195 cm, z lepo oblikovanimi nožicami, (prenovirani in preiskani v svetovni vojni od mednarodnih zemljemercev), ima na strehi senožet in na gnoju kokljo, posestnica 2 soldov iz leta 1902, papirnate krone, 1 tolarja Marije Terezije in ene noč. pos. z metlico; išče v svrhu ženitve, primerne pokrova s približno enakimi lastnostmi, enakim premoženjem in lepim talentiranim vedenjem tako, da po 2 mesečnih vajah gre lahko na svojo roko beračit.

Čenjene ponudbe če mogoče s sliko pod šifro »Čuk na palci.«

SOLKAN.

Čuk na palci je prestrašen prispehal v Turin, ker se je pozabil zmotiti. Še sreča velika je bila, da je srečal tukaj par Solkancev, ki smo ga takoj spoznali kot Čuka. Mi smo ga povabili v našo vojašnico ter mu ponudili one pašte šute in »panjoke«. Ko se je dobro napokal nam je počasi razkladal novico iz Solkana, ki nas je močno prestrašila: Da se pripravljajo fantalini nedorastli že do prihodnjega pusta oženiti. Tega mi ne trpimo, zato prosimo Janeza Košavega, naj sprejme me kot star fant v varstvo vsa dekleta.

Janez, prosimo, sporoči, kdo so ti fantalini, ali je sam Čuk na palci.

Pošiljamo pozdrave, vsem prijateljem in prijateljicam vojaki: Jug August, Širok Stefan, Gomišček Ludvik, Doljak Stanislav in Vuga Alojzij.

Pravijo, da so v solčni Kalforniji v Ameriki tako visoka drevesa, da je treba treh ljudi, če hočejo dosegati do vrha. Prvi gleda tako visoko, kolikor more, drugi gleda od tam naprej in šele tretjemu se posreči videti vrh.

Na debelo

Na drobno

Tvrdka A. KOMEL

Trg sv. Antona 5 (blizu „Zvezde“)

priporoča svojo zalogo jedilnega in kolonijalnega blaga.

TRGOVCI! Olje, riž, oves, specijelne cene!

Konkurenčne cene.

Točna postrežba.

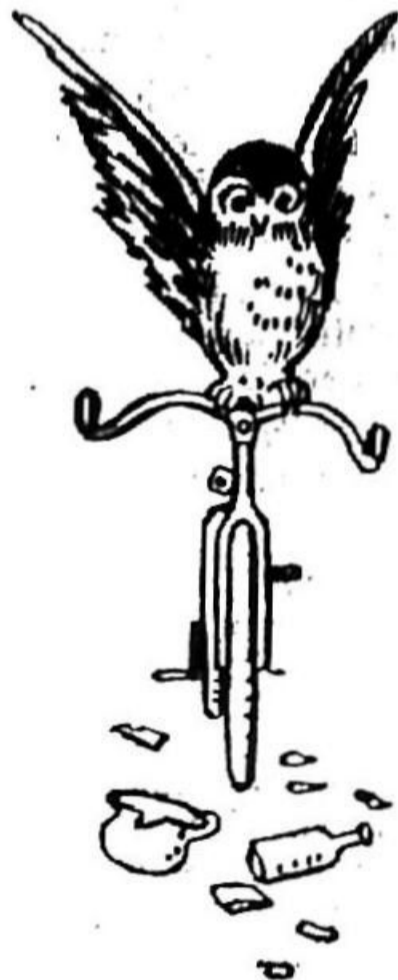

Zakaj bi samo čuk na palci svoj kljun nam vtikal vsepovsod? Glej! danos čuk je na kolesu, več drugi je — prav šk. gospod!

Kot blisk vam dirja na kolesu čez drn in strn, kot sam vitar in tudi, če se mu apudrane verujete, da mu nič ni mar...

Na „Stolnem Trgu“ „Piazza Cavour“ pri glatiti kolo je dobil in Čuk ELIJA s svojim strojem mu hitro blače je zašil.

Vse tam dobi kolo, mašine, vse kar srcu mu poželi!!! O, čuk sedaj ni več na palci, s kolesom se okrog podi...

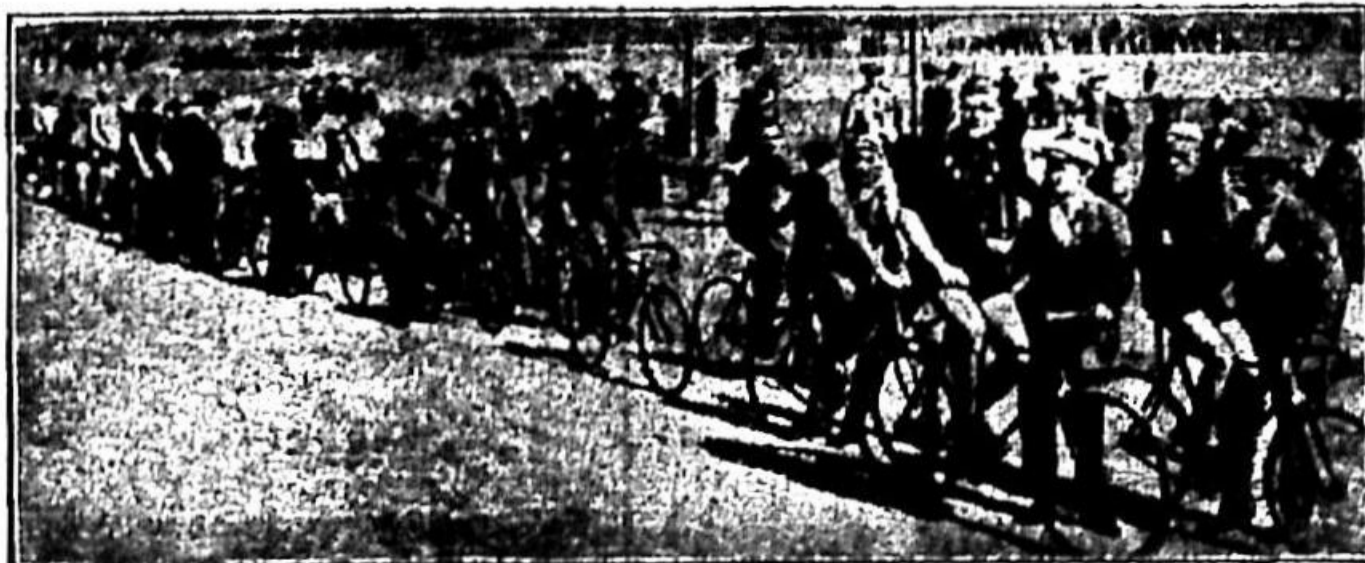
∴ GORICA ∴

Piazza Cavour (Stolni trg) 9 (levo)

Kupujte dvokolesa, šivalne stroje, puške in samokrese edino pri tvrdki

ELIJA ČUK,

ki jamči za solionost blaga. — Cene konkurenčne.

Miha in Luka.

Miha. Salamejnt! Klkaj cajta se že nisva bidla, de sem zdi, de s'prou an ma-la zrasu.

Luka. Brada m'je zrasla ad tistega cajta. Bejn pa ki be hadu dele u Garica, sm mislu. Flašist! dilaje rebalejon, pa me lahka še kišna kugla s kanona zadene.

Miha. Bejn, sej ni bla taka rebalucje, deb krl kar u patokah tekla. Še rdejče farbce nis' nkodr bidev, ka sa je kamunist paskril. Taljan! dilaje rebalucje čista brez krlbi, kot sa lita osmnajstga brez skrbi for-rikal. Jemaje taka nabada.

Luka. Bejn, je pa lipa nabada. Če kri na teče pa teče olje dericje. Tega se pa tud bajim. Muj želodc je dobr, za gama-zin od olje dericje pa tud ni ustbarjen.

Luka. Ki gavariš? Sej ti vendr nis nasprutn, flašistam, zaki bi t' dal pit taku olje dericje?

Miha. Sebi, de nism nasprutn. Kdu je pa tu djau. Clu črna srajca mam vsak dan kr ni praznk. Al zastopš?

Luka. Jest jem pa tud palca s saba, kamr grem.

Miha. Pa ne za »Čuka«, de ga boš gar dev.

Luka. »Čuk« jema že saje palca. Sam Buh vi, de naju nejč na sliš, brž naju popiše. — Al s' slišau? Sa djau, de bo pad masulinatam strašnu fajm. De še davkov na bodā pabral.

Miha. No, jen ki je zgej?

Luka. Ka se gospudi med saba prepiraje je zmiraj tku! Gaspudem astane srajca. me druj sma pa nagi, če glil nam brgeše ablejčeje.

Miha. Tuste be pa lahka sam bidev. Al na biš, de se na smi zabavlet?

Luka. Sej nism neč zabavlev. Kar je ris je pa ris. Zdej pa grem pa apravkih. Adije.

Miha. Z Bugam! Dabra se imej! Pa aglas se še kej.

POZOR! Stenski bločni koledar za l. 1923 s kranim ozadjem in brez ozadja s 365 velezabavnimi kratkočasnicami je izšel v Narodni Tiskarni. **Cena z ozadjem 4.50 L., brez ozadja 3 L.** Po pošti 1 L. več.

Kdor hoče že zgodaj priti v dobro voljo, naj naroči te bločne stenske koledarje. — Denar treba naprej poslati.

VOJAŠKI GLAS IZ TURINA.

Dragi »Čuk« — per favore — pozdravi nam vse znance doma, — posebno pa ob koncu leta, vse zahvali, — k'teri so nam poslali kaj dobrega. — Voščimo vsem srečno novo leto: — mam, tatu, bratom, sestram, — znancem, znankam, vsem prijateljem, — posebno zvestim nam Slovenkam! — H letu pišite nam pogosto, — pa v pismu dente kak' desetak, — ker vojak ne živi samo od troštov, — to naj ve pisatelj vsak! — Pa ne pozabite, da je »Čuk« naš edini list; — zato večkrat k nam naj priletli, da ob njem se razveseli tud' fanterist: To slovenski cel Turin želi!

Pravijo, da slovenski vojaki v Turinu ne jedo pošte šute ko prifrčli k njim »Čuk«. Cela »kompanija« je neki dan zamudila »rančjo«, ker so fantje rajše požirali Čukove dovlipe, kot pa suhe makarone.

Pravijo, da podmeške »Marice« patrolirajo po noči v moški obleki okrog, da bi videle, kam fantje zahajajo. Lepo to ni, a »Čuk« jih je videl.

Pravijo, da »Pevsko in bralno društvo Jurčič« v Rodiku spl zimsko spanje jazbeca.

NABREŽINA.

(Sijajen uspeh na polju moderne tehnike.) — Velik produkt je namreč šele v povojli. M. in S., oba iz Korzike, sta sklenila odpreti veliko tovarno novomodnih nočnih posod. Ti-le bodo imeli to dobrodejno lastnost, da se bodo lahko podnevu postavili na glavo, ponoči pa pod posteljo. Nabrežina, kot narodno-zavedna vas, bo de gotovo šla na roko širiteljem narodne industrije. Opozarjamo na to posebno, simpatizante ricinovega olja. Dobe popust! Naročniki dobe vrhu tega brezplačno navodilo k uporabi. Svoji k svojim!

Ure budilke
Lir 18
največja; jamč-
nina 2 leti.

Stenska
ura s
tekom
8 dni
Lir 110.—

Žepna
ura
srebrna
L. 50.—

Šivalni stroji nemških tovaren
najboljših vrst, 10 let garancije
po najnižjih cenah.

Restavracija, Pri zlatem jelenu

v GORICI, Pred nadškofijo št. 7.

Shajališče meščanov in okoličanov. Toči najboljša črna in bela vina in pivu. — Izborna kuhinja. — Sobe za prenočišča. Snaga uzorna. Postajališče avtomobilov, ki vozijo v Boyec, Cerklje, Tolmin, Idrijo. Za obilen obisk se priporoča Alojzij Vida, restavracija.

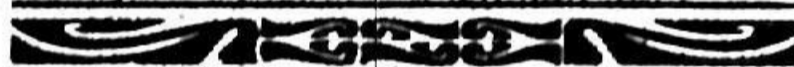
SVOJI K SVOJIMI!

Vodopivec Andrej

trgovec z manufakturnim blagom z lastno žensko krojačnico

V DORNBERGU št. 144.

se uljudno priporoča cenj. domačinom in okoličanom za obilen obisk, zagotavlja je točno in solidno postrežbo po zmernih cenah. Blago prvovrstno in trpežno. Ženske obleke se izgotavljajo natančno po meri in najnovejših modah.

GOSTILNA

- Josip in Pavla Kamenšček -

v Gorici, na Korzu št. 8

treže z izbornim belim briškim, vipavskim in črnim vinom — Kuhinja domača — Gorka jedila ob vsakem času na razpolago — Snaga vzorna — Prenočišče za tujce — Sobe in postelje snažne.

Zbirališče rojakov iz Gorice in iz naših hribov

J. Šuligoj, Gosp. ulica 19, Gorica
POZOR NA STARO TVRDKO !!

„Hlače“

(»HLAČE«. Nekoliko interesantnih dejstev.) Prijatelji in prijateljice! Zda bom govoril o hlačah, o tistih hlačah bom govoril, katerih me opišejo niti ozkosrčni profesorji prirodoslovja. A ne boite se, ničesar pametnega ne bom povedal. Kaj so hlače? Dragi moji, hlače so stvar, brez karjih ne more kulturni svet nikamor! Hlače so znak civilizacije. Divji rodovi so še danes brez hlač in ravno zato so divji. Če ne morete tega razumeti, samo pomislite, kako ponižen je mož v tisti hiši, v kateri nosi njegova žena hlače! To je že davno dognano dejstvo, vkljub temu da je protin naravno. Naravno je, da so hlače urejene za moške in ne za ženske. Prav tako je naravno, da so ženske narejene za moške in ne za hlače. Hlače, samenebni, so take kot javorjev sirup: v toplih dneh so redkejšje kot v mrzlih. Prosim vas, pokažite vselej svojo omiko s tem, da ne zaničujete hlač. Hlače so vredne vsega spoštovanja, le pomislite, kako je bilo Adama sram, ko je opazil, da hodi okoli brez hlač. Nič ni hudega, če se možu, oblečenemu v hlače trga srce vsled žalosti ali česa drugega; brez primere bolj nesrečen, če pa čuti, da se mu trga hlače. Zda veste, kje je mož najbolj občutljiv! Jaz ne vem, zakaj nam tisti črnogledi, ki zagovarjajo etiko (Kaj ste rekli? Etiko? Ne, ne, draga gospodična, je že prav tako, etiko sem mislil reči in ne je etiko.)... Torej, kje sem že nehaj? O, da, jaz torej ne vem, zakaj tisti črnogledi zagovarjajo etiko tako prepovedujejo uporabo besede »hlače.« Povejte mi, dragi poslušalci in ve ljubeznive poslušalke, kam bi prišli in kako bi izgledali, če bi nas takle ljudje pripravili ob hlače!

(Nameraval sem govoriti naprej, pa strani. Zameril se mi je nepovsimo zato je eden poslušalcev skočil na oder ter me po krščansko brenil v hlače na zapadni sem umolknil v veliko obžalovanje občinstva, ki je burno aplavdiralo — tistemu, ki me je brenil).

»ČISTA SLOVENŠČINA.«

V Ljubljani je bil rodoljuben brivec, ki je trdno sklenil govoriti vselej samo čisto slovenščino. Vse besede, ki so imele tuji izvor, je kratkoma izpustil iz svojega vokabularija.

Nekoga dne stopi v njegovo brivnico kmet in komodno sede na brivski stol. Brez ceremonij pokaže na svojo brado in pravi:

»Razirat!«
»Kaj ne, oče, vi mislite: obrit?« je sladko vprašal brivec.
»Nak, tist'ga pa že ne mislim. Jaz mislim ob ksiht!«

»CENEJŠE.«

K nekemu brivcu pride kmet in vpraša:

»Koliko računate za striženje las?«
»Dve liri.«
»In za britje?«
»Eno liro.«
»Dobro, obrite me po glavi.«

POZOR!

Kdor do 30. decembra t. l. ne doloži naročnine za leto 1923 v znesku 15.- L., ne dobi več prihodnje številke Čuka. — Čuk s prihodnjo številko prične izhajati trikrat na mesec.

Auto in palir pri zdravniku.

Minule dni je pričel voziti potnike avto tudi skozi našo vas. In naš palir se je poslužil te ugodnosti ko je šel k zdravniku, ter je poprašal šoferja: »Ali je se prostor v Vašem hlevu?« »Še za eno prašo«, — je odgovoril šofer. Ker so bila vrata zaprta — se je palir s coklami skobacal notri skozi okno. Dve liri voznine ni hotel plačati, češ da ima list zidar-ske zadruge, kot priznan za bolnega. Še le orožniki v Gorici so ga prepričali in primorali k plačilu.

Dospevši k zdravniku — da se ne zameri, se je ognil s coklami, — da ni šel po preprogi marveč po parketih, kar je zelo razsrdilo zdravnika, — da ga je osorno vprašal: »Kaj Vam manjka?«

Palir odgovori: »Lire.«

Zdravnik: »Saj niste godec.«

Palir: »Ne jaz, ampak moja babnica vedno gode.«

Zdravnik: »Na koga?«

P.: »Name, ker nima lir.«

Zdr.: »Kam pa devljete Vaš zaslužek?«

P.: Posojam krčmarjem, da si kupijo brozgo v podobi vina, in moja babnica pa izda vse za vedno novo hišno posodo.«

Zdr.: »Kam pa devlje staro?«

P.: Jaz pomečem vse vanjo, — kadar name reglja. Toda pustimo to. Jaz sem bolan — imam 9 kg. mrzlice.«

Zdr.: »Oblecite se bolje.«

P.: Saj imam vse seboj, pa vseeno me zebe, in vedno žeje.«

Zdravnik piše recept ter mu naroči dobro hrano, toplo obleko. In zažuga z prstom pod nos rekoč: »Ne pite čez mero!«

P.: »Nikdar ne pijem čez mero, ker mi krčmarji vedno dajo še pod — mero!«

Zdr.: Hodite k Bogom! Vi ste največji bedak v naši vasi.«

P.: Nikdar, Je še nekdo večji, ki je zmenjal tri ponarejene tisočake, za katere bi jaz pil, lonce in sklede pobijal, do koga a dai.«

Predno je šel v lekarno je prekrizal recept zdravnika in zapisal zadaj v velikimi črkami: — Toplo zimsko obleko — pa dobro hrano. Kupil si je vrečo, in šel v lekarno zahtevajoč — po naročilu zdravnika, tečno hrano in toplo, obleko. Ker mu niso vstregli, jih je ozmerjal in zabrusil jim je vrečo v obraz. Oni so ga pa iz rok v roke vrтели, dokler ni priletel na ulico z plešo brez klobuka.

Pravijo, da kadar pride Nute iz Kloštra v Solkan, so vse vdove kontente; in on še bolj; zato pa ostane po cel teden.

Pravijo, da oče Perko iz Solkana bere vsaki večer »Leninove povesti« odkar je »Ljudski oder« zaprl knjižnico.

Pravijo, da je Tinota iz Solkana ustavila varnostna straža s pozivom »Alca le mani«. Tino vzame taužent lir iz takvina in iz zadnjega žepa srebrno dozo, ter pravi: »Adeššo ššinjori vižita peršonale.«

Pravijo, da vsi tisti, ki so jedli polento na Miklavžev večer v kavarni v Solkanu, so morali piti ricinovo olje.

Pravijo, da v Slov. izobraževalnem društvu v Medani so ustanovili fašistovski odsek. Sliši se, da bodo pobrali po občini vse stare dežnike, katere uporabijo za krpanje »črnih srajc.«

Pravijo, da se A. T. iz Dekani priporoča Čuku na palci, da ga bo vozil s svojim avtomobilom za majhno ceno. »Čuk« odklanja to prijaznost, ker tega gospoda pozna še izza časa aprovizacije.

Pravijo, da je postalo tolninsko učiteljske idealno ognjišče pravičnosti in da čislata krepost posebno Cimperin in Mitza von Fržuli.

Josip Kerševani

mehanič in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5,

Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original Mundlos šivalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za te jamčim 15 let.

Pozor! Finančni minister Čuka na pal'ci govori!

Poslušajte me, Vi klepetachi, blebetači, kvantači in drugi taki rokovnjači v hlačah in kijkljah! Moj šef Čuk mi je sporočil, da ga imate zelo radi. Povedal mi je obnem, da si ga želite večkrat v poselitih. Zato odrejam:

Jaz, po milosti burkežev, šaljivcev, kratkočasnežev, zbudljivcev in ščegetalcev, finančni minister njegove prevzvišenosti Čuka na palci zaukazujem kakor sledi:

1. Počenši s prihodnjo številko, ki izide za novo leto 1923, bode moj šef, njegova ekscelence »Čuk na palci« blagovolil zabavati Julijsko Beračijo vsak mesec trikrat in sicer dne 1., 10. in 20. kega meseca;

2. Do dne 30. decembra t. l. je dolžan vsak čitalec burk njegove ekscelence »Čuka na palci« dostaviti po poštni nakaznici znesek Lir 15 kot celoletno naročnino;

3. Vsi razprodajalci njegove ekscelence »Čuka na palci« so dolžni do dne 30. decembra poslati izkupiček prodanih listov, sicer jih njegova ekscelence Čuk izroči državnemu pravdniku v izterjanje;

4. Kdor do dne 30. decembra ne dopošlje celoletne naročnine, naj bo pripravljen, da ga njegova ekscelence Čuk več ne obiše.

5. Častilci njegove ekscelence Čuka onstran mej dežele pašte šute, naj dopošljejo naročnino v znesku L. 22'50.

6. Prestopki proti tem predpisom se bodo kaznovali s kaznijo, ki je predvidjena v zakoniku o dolgočasnežih, čmernežih, samotarijih in pustežih in z zaporom njihovih ustric, tako, da se ne bodo smeli nikoli prsrčno zasmejati.

Dano v Gorici, dne 14. dec. 1922.

Po ukazu njegove prevzvišenosti

»Čuk na palci«

Finančni minister:
Vsesnel.

»PONOS.«

»Vidiš tistega-le gospoda tam?

»Vidim.«

»Deželni poslanec je.«

»Tako?«

»Da. In vidiš cigaro, katro kadi.

»Seveda.«

»Jaz som mu jo prižgal!«

G. TEMIL

— GORICA —

VIA GIOSUE CARDUCCI ŠT. 1

— (nasproti Montu) —

brusar in nožar

- prodaja tudi toaletne predmete. -

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov itd.

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, žarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, bergamskih osel, sploh vseh rezil — Brusi brivne in žepne nože, žarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči

Felberbaum & Rolich

preje: Hedžet & Koritnik, Gorica
Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta moških in damskih oblek, velika izbira moškega in ženskega perila, vse potrebščine za neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.

Gostilna „Pri belem zajcu“ v GORICI, nunska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežba s svežimi domačimi mrzlimi in gorkimi jedili ter z izvrstnim vipavcem, bricem, teranom in zelencem.

o o o

Na razpolago je tudi hlev za konje in sbrambo koles.

Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar

restavrater

nunska ulica.

I V A N K A C I N

Gorica, Via Carlo Favetti 6.

(nasproti »Goriške Straže«)

Izdeluje orglje, harmonike, klavirje, nožarstva, uglasuje. V zalogi ima različne harmonije, klavirje, violine, strune, tudi preigrane harmonije in klavirje. Oddaja tudi na obroke.

Pozor!

„Gostilna pri dveh konjičkih“

na novo otvorena gostilna z dobro domačo kuhinjo. Toči dobra domača vipavska, istrska vina ter kraški teran.

Hlev za konje z dobro postrežbo.

Ivanka Čubej.

Goriška, Tržaška cesta.

Giornali

BIBLIOTECA

GOVERNATIVA

83

CONIZIA